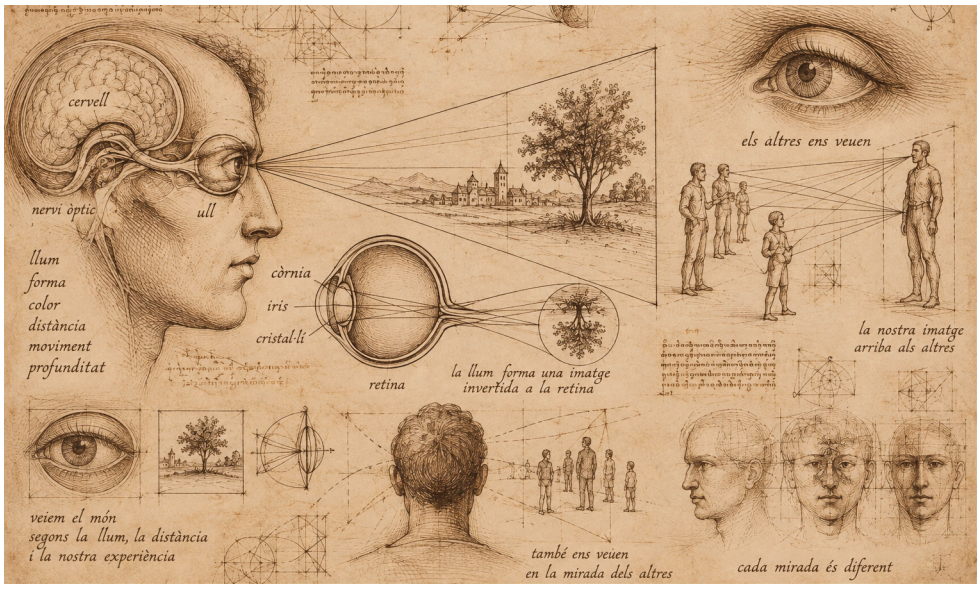
Ressò

octubre 26

La vista, Què veiem?
Com ens veuen Mirada sana i sensata.

vidaCreixent
MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Editorial

Mans a l'obra

Quan parlem de la gent gran, massa sovint la societat ho fa en termes de descans, de retirada, de pèrdua de forces o de dependència. Sembla que arriba un moment en què un ja ha fet tot el que havia de fer i només li resta mirar com els altres continuen el camí. Però aquesta no és la mirada de l'Evangeli. En el Regne de Déu ningú no es jubila de la vocació d'estimar, de servir, d'esperar i de donar testimoniatge. Per això, en començar un nou curs, podríem sentir adreçada a nosaltres una crida senzilla i estimulant: ¡mans a l'obra! No perquè hàgim de córrer més ni assumir moltes activitats, sinó perquè encara tenim molt a oferir.

La gent gran aporta a l'Església una riquesa que no es pot improvisar: l'experiència d'una vida viscuda, la memòria del camí recorregut, la saviesa adquirida entre alegries i sofriments, fidelitats i dificultats. En una societat que viu accelerada i que sovint oblida massa de pressa, els grans poden recordar allò que és essencial. Poden transmetre la fe, explicar als més joves com Déu ha actuat al llarg dels anys i ensenyar que les crisis passen, que les ferides poden cicatritzar i que val la pena perseverar. Hi ha també una missió preciosa en la pregària. Una persona que potser ja no pot fer moltes coses pot continuar sostenint-ne moltes davant de Déu. ¡Quantes famílies, parròquies, vocacions, malalts, joves i persones que pateixen necessiten aquesta pregària fidel i silenciosa! Ningú no sap fins on arriba la fecunditat d'un rosari resat amb amor, d'una missa oferta, d'una estona d'adoració o d'una súplica feta des de casa. Però també hi ha les mans concretes: mans que acullen, que truquen a qui està sol, que visiten un malalt, que col·laboren a la parròquia, que transmeten la fe als nets, que saben escoltar sense jutjar, que reconcilien i que consolen. Potser aquestes mans ja no tenen la força d'abans, però poden tenir més tendresa, més paciència i més saviesa.

El Regne de Déu avança sovint gràcies a gestos petits que ningú no publica ni aplaudeix. I aquí la gent gran té una missió immensa. No diguem, doncs: «Ja he fet prou». Preguntem-nos més aviat: Senyor, què puc fer encara per Vós i pels altres? Mentre hi hagi vida, hi ha vocació. Mentre puguem estimar, podem servir. ¡Mans a l'obra!

Mn. Joaquim Meseguer García, pvre.,
consiliari diocesà de Terrassa de Vida Creixent.

Salm 69. Salva'm, Déu meu; l'aigua m'arriba al coll (1a. Part)

Un home just és objecte de tota mena de tortures físiques i morals. El zel pel temple el consumia. Havia estat molt popular, però ara tothom l'ha abandonat, fins els parents. Els escarnis i els insults li agreugen el dolor de les ferides incurables. Podria disposar de legions d'àngels, però la seva força serà la mateixa feblesa: «Déu escolta sempre els desvalguts».

Salva'm, Déu meu;
l'aigua m'arriba al coll.
M'enfonso en el fangar profund
i no tinc on posar els peus,
em trobo dins les aigües abismals
i els remolins se m'enduen.
Estic rendit de tant cridar,
em crema la gorja;
els ulls se'm consumeixen
d'esperar el meu Déu.
Són més que els cabells del meu cap
els qui m'odien perquè sí;
són forts els qui em volen destrossar,
els qui volen fer-me mal sense motiu.
¿M›obligaran a tornar allò que no he pres?
Déu meu, tu saps les meves nicieses
i no desconeixes les meves mancances.
Que per culpa meva no quedin defraudats
els qui esperen en tu, Senyor Déu de l'univers!
Que per causa meva, Déu d'Israel,
no tinguin un desengany els qui et cerquen!
És per tu que aguanto els escarnis
i abaixo els ulls, avergonyit.
Els meus parents em consideren foraster,
em tenen per estranger els meus germans.
El zel del teu temple em consumia
i ara rebo els insults dels qui t'ultratgen.
Si veuen que ploro i dejuno,
encara m'escarneixen.
Si vaig de dol amb roba de sac,
tot són enraonies contra mi.
Em dediquen sàtires a les places,
i a les tavernes, músiques i cants.
Jo et prego, Senyor,
en aquesta hora propícia;
respon-me, Déu meu, tu que estimes tant,
tu que salves perquè ets fidel.
Treu-me del fang, que no m'enfonsi;
salva'm dels enemics i de les aigües
abismals.
Que no se m'emportin els remolins,
que no m'engoleixin les aigües profundes
i no tanquin, com un pou, la seva boca.
Respon-me, Senyor, tu que estimes tant;
mira'm, que el teu amor vessa bondat.
No em privis de la teva mirada;
cuita a respondre'm, que estic en perill.

Parroquia de Sant Ignasi

En la segunda semana de septiembre hice una visita y tuve una experiencia. Una grata experiencia. Os cuento.

La visita fue a la parroquia de Sant Ignasi, en la calle Provença. La conoceis, allí el rector Mn. Xavier Morató, nuestro consiliario, nos acoge para reuniones, asambleas, celebraciones...; rectifico, no fue a la parte de la iglesia, sino a los amplios sótanos, en los que descubrí una historia maravillosa.

Y dejémonos de rodeos: en ese momento me hicieron descubrir el Ropero al servicio de los que lo necesitan. Anna García y Carmen Fernández me esperaban y con ellas fui admirando una labor verdaderamente evangélica *(estaba desnudo y me vestisteis)*. Recorrimos las varias y ordenadas y pulcras habitaciones, nos sentamos a hablar y, barajando fechas, (2015...2017) me contaron el comienzo, en esos años difíciles; primero de una recogida, depósito y reparto de alimentos. Despues surgió la idea de seguir ayudándo con la recogida, preparación y reparto de ropa.

Con entrada por el pasaje posterior, Passatge Centelles, unas grandes verjas dejan ver la estructura posterior de la iglesia y el amplio espacio que antes ocupó la Catequesis y hoy llenan tanto la sección de reparto de alimentos como el Ropero. Me enseñaron las dos. Y repito, todo ordenado, asequible, limpio y agradable.

Vida Creixent

Espacios amplios y ordenadamente clasificados: ropa y calzado para niños/as, para mujer, para hombre. Clasificado, limpio, doblado o luciendo en colgadores. Confieso que esta modalidad en el espacio femenino me llamó especialmente la atención y me encantó: vestidos, faldas, pantalones, chaquetas, blusas..., hasta algunos productos de tocador y adorno. Me acordé de ese dicho de que “no solo hay que dar sino saber dar”. Había ropa para momentos de diario, de fiesta; hasta un traje de novia..., y otro de “faralaes”, sí el que se usa en las fiestas y bailes andaluces; lo recuerdo bien, era azul con topos blancos.

Me explicó Anna cómo aceptó la propuesta del párroco de iniciar y poner en marcha este servicio. Cómo ahora, despues de muchos años, toma el relevo Carmen. Me mostraron el ordenado fichero en el que, tras recibir a los “clientes” que vienen enviados por la Asistenta Social correspondiente, recogen de estos su lista de necesidades personales y familiares y, entre los estantes y colgadores, estos/as localizan por sí o con la ayuda que necesiten prendas y tallas y eligen libremente. Calculan que bastantes meses atienden a casi 100 peticiones.

A título anecdótico, que compartireis quienes hagais o hayais hecho este servicio en vuestras parroquias, sigue haciendo falta concienciar a los donantes de que entreguen el material en condiciones. Aunque tambien llegan prendas a estrenar y a veces con la etiqueta puesta.

No me enrollo más, ahí teneis las fotos del equipo, de unos colgadores y de una sección de estanterías.

Cuando me iba, me crucé con un señor que venía a preguntar horarios para traer ropa. Me fui pensando que realmente es un Ropero Vivo en el barrio.

Gracias Anna, Carmen y equipo por ser Iglesia activa.

María Jesús Ramos

Aturar-se Cicle A. Cal canviar de masovers?

La humanitat és com una vinya. Hi ha de tot, i tot és bo. Així ho deia el Creador quan anava plantant la vinya. Ara imaginem-nos que l'amo envia avui els seus administradors -en temps de la verema- i els masovers no han tingut cura de treure'n bon raïm i apedreguen i pelen els gerents de l'amo. Fins i tot el seu fill en surt mal parat. Què faria l'amo? Canviar els masovers!

Aquesta és la nostra història en el moment present. Ho ensenyà el Mestre fa dos mil anys; sense voler ser pessimistes, les coses empitjoren. I la culpa no és pas d'en Jaumet; la responsabilitat és totalment nostra.

Cadascú, en el seu àmbit, té la bona vinya. A veure si ens la prendran o, tal volta, ja han minvat algunes parcel·les.

Espera l'amo bon raïm i fruitem raïms agres!

Deixem anar el fre, vigilem les causes de la nostra esterilitat en la vinya (civilment i eclesial): la mandra, l'egoisme i l'estafada.

Alliberats, sortim cada dia a la feina amb joia i intensitat. La vinya, a arrendament, ens demana lluita i renúncies. La paràbola de Mateu que llegim, és forta.

L'advertència final és ben seriosa: l'amo pot canviar de masovers. Jo crec que els moments actuals políticament i eclesial parlant, són avisos profètics, advertències serioses.

Interesseu-vos -ens diu St. Pau- per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona fama, virtuós i digne d'elogi... I, no us neguitegeu per res!

A cada ocasió acudiu a la pregària puix Jesucrist és la pedra clau de la nostra vida.

Mn. Pere Arribas-diaca

"Ni oblit ni perdó" No, això no!

Soc conscient que em poso en un jardí que fins hi tot em pot costar l'allunyament d'alguna persona estimada, perquè l'amistat a vegades queda ressentida quan els criteris no coincideixen. Tanmateix és un risc inevitable si hom vol ser honest amb un mateix.

Enmig de l'homilia que el celebrant pare Jordi Castanyer, monjo de Montserrat, va fer l'onze de setembre a Santa Maria del Mar, va esmentar i argumentar el seu rebuig a l'eslògan "Ni oblit ni perdó" amb un contundent: No, això no!

Feia temps que m'inquietava la fortuna que aquest crit anava tenint a casa nostra, no només entre el jovent com vulcanització pròpia de l'edat sinó fins

i tot en espais més amplis. M'empassava el gripau, però en consciència creia que la frase era, i és, desafortunada cívicament i cristianament aberrant.

Cal separar oblit de perdó i he trobat l'argumentació més clara i lluminosa en l'homilia del pare Jordi Castanyer de la que us ofereixo un fragment al que m'adhereixo amb agraïment.

> *"...Fent una ullada al passat, molt o poc remot, lamentem que la nostra nació i, d'una manera especialment dura -per bé que sempre es mirava que no es notessin els efectes- ha esta menystinguda i sovint explícitament perseguida. No solament és una injustícia flagrant, condemnada tant per la Declaració dels Drets Humans com per la doctrina social i moral catòlica, sinó que ha impedit i continua impedint el creixement en tots els àmbits d'un poble, d'una societat, que, malgrat algunes veus discordants, de cap manera no hagués estat ni seria en detriment de la justa prosperitat d'altres pobles. I malgrat tot això permeteu-me que, mirant el passat més recent, els darrers deu anys, mostri una tristor, fins una decepció, en sentir i llegir una expressió que ha fet fortuna però que, a parer meu, i a pesar de la seva força expressiva, no és cristianament defensable: "Ni oblit ni perdó!" No, això no! Un cristià no pot enlairar aquesta pancarta, proclamar aquest eslògan. Queixa, reivindicació, estratègia, memòria activa, lluita pacifica, i tant que sí! Però fora l'odi i la venjança, sempre. Cap causa noble, cap nació digna, no ha triomfat ni sobreviscut moguda en primer lloc en contra d'una altra. No em refereixo, esgrimint literalment la sentència de Jesús, a parar una galta quan ens han pegat, i de quina manera, a l'altra. Però sí que brando allò de fer el bé a tothom, fins a estimar els enemics. La fermesa en el diàleg, la tossuderia en la reclamació, el crit contra l'abús, la intransigència davant la justícia, les invectives contra l'opressió, la rebel·lia enfront d'una llei injusta, o justa però aplicada injustament, tot això, dic, és no solament aprovable sinó necessari i tot, però no està renyit amb domini de si mateix, amb serenor d'ànim, amb actitud constructiva. Penseu en alguns líders mundials a favor de la pau, lluitadors tossuts en defensa de la causa dels seus pobles o dels seus col·lectius."*

No puc afegir res de més clarificador, que ens ajudi tots plegats a reflexionar amb serenor, que les paraules del pare Castanyer. En moments convulsos on sembla que triomfi l'insult i la mentida com argument de debat polític i social, defensar el diàleg és, crec jo, un bon servei que cal esperonar sense descans i amb esperança, o sigui sense defallir.

Pere Fàbregues i Morlà

Agenda 2026

Octubre

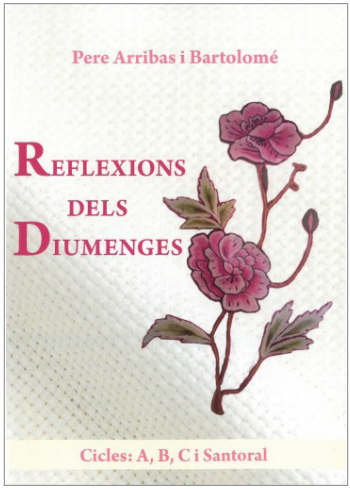
Dijous 1:
Reunió d'animadors a les 17:00h. "Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16.

Dissabte 17:
Parròquia de Sant Ignasi
10:15 Acolliment, Pregària, Assemblea
11:00 Presentació del nou temari SI NO FOS PER... !
A càrrec de Mn. Joan Manuel Bajo Llauradó
12:00 Eucaristia

Novembre

Dijous 5:
Reunió d'animadors a les 17:00h. "Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16.

vidaCreixent
MOVIMENT CRISTIÀ DE GENT GRAN

"Reflexions dels diumenges"*
Cicles: A, B, C i Santoral
Pere Arribas i Bartolomé
**Editat en català i castellà.*

Podeu contactar amb nosaltres a través del telèfon:
682 835 093

Com a suport per a les reflexions de grup podeu descarregar els materials del temari al nostre web:
www.vidacreixent.org

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona - Tel. 93 412 21 20
Mòbil: 682 835 093
info@vidacreixent.org - www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes, dilluns i dimecres de 5 a 7

Text de la fotografia de portada:
La vista, Què veiem? Com ens veuen Mirada sana i sensata.

Dipósit legal: B. 8.204-2007

Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracin